

La solitud del «menjamilles»

Jordi Cervera començà a nadar per prescripció facultativa. Tenia onze anys i acabava d'operar-se d'una pòlio esdevinguda abans de complir vint mesos. Els seus pares el portaven tres vegades al dia a la piscina del Club de Natació Ploms de Reus. Des d'aquell dia, no ha parat d'engolir milles d'aigua dolça i salada. «Jo no buscava ser un «menjamilles» ni un nadador bo, perquè arribava tard a la natació. Buscava la recuperació, i ho he aconseguit. Cal dir que la gent que no em coneix es queda sorpresa, sobretot a l'estranger, quan em veuen un petit defecte a la cama i creuen que, com a nadador, dono una imatge de debilitat», reflexiona aquest reusenc de vint-i-cinc anys, que ha travessat nadant l'estret de Gibraltar i el Canal de la Mànega, entre d'altres coses.

La mateixa tenacitat demostrada a l'aigua, l'ha aplicada als despatxos de federacions i institucions. Visites, sales d'espera, amunt i avall, demanant una ajuda que el permetés anar a curses de fons. L'any passat, després de travessar el Canal de la Mànega, Cervera anuncià que es retirava. «Vaig dir que plegava perquè no tenia cap suport. Quan vaig començar, fa sis anys, vaig enviar una carta a la federació, al llavors president, Enrique Landa Ugarte. Em digué que aquestes proves no eren incloses a la FINA, que hi havia una federació internacional però que Espanya no hi pertanyia, i que si jo volia fer aquestes proves, doncs que les fes, però que de l'única manera que em podia ajudar era moralment. Sempre he anat sol pel món».

De fa tres anys, Cervera rep subvencions de la Generalitat, de la Diputació i de l'Ajuntament de Reus. «Però no m'agrada massa, perquè això d'anar a base de subvencions... De vegades costa molt que arribin els diners. A més, he de demanar el pressupost el dia u de gener, sense saber quines proves faré. És clar, llavors has d'anar trucant portes i a vegades

Començà buscant una recuperació física i ha acabat inclòs en la llista de rècords del «Guinnes». Jordi Cervera ha assolit uns quants objectius impensables enmig d'una certa indiferència general.

Carles Ruiz

DOMÈNEC UMBERT

se'n tanquen moltes i arriba un moment que això et cansa. La darrera subvenció va tardar quasi un any i mig a arribar», diu Cervera, que porta una samarreta amb el nom dels seus dos patrocinadors: un diari de Barcelona i una multinacional de l'automòbil. Malgrat els obstacles, Jordi Cervera ha pogut participar en curses internacionals, gràcies al seu esforç i a l'ajuda dels seus coneguts.

Arribar i moldre

La matinada del vint d'agost passat, Cervera es va llançar a la mar amb el propòsit de travessar l'estret de Gibraltar. La distància més curta són catorze quilòmetres. Sortí de Punta Marroquí, a Tarifa, i tres hores i catorze minuts després arribava a Punta Fires, batent el rècord del món. Cervera encara fa cara d'esgotament quan en parla. «Estava molt espantat perquè tirar-se a les set del matí sense veure res i amb l'aigua

molt freda és molt fotut. Al moment, van aparèixer dofins i tenia molta por pels taurons. Els nadadors —afegeix Cervera— tenen molta por a la mar, perquè de nadar entre quatre parets a nadar a la mar...»

En aquesta travessia el van acompanyar una patrullera i una embarcació de pesca. Dos oficials de l'exèrcit, amb fusells aquàtics, vigilaven els voltants del nadador. Malgrat la companyia, dins l'aigua, la solitud és una constant. «El millor complement que pot dur un nadador és la mentalització. Al cap és on hi ha tot. Perquè quan arriba el mareig, els vòmits o quan comença a parilitzar-se l'esquena, t'has de superar. Jo sempre penso que m'he tirat d'un vaixell que s'està enfonsant i que he d'arribar a la costa per demanar auxili» —diu Cervera.

Fa un any, va patir durant deu hores els embats de cents de meduses, que van deixar-li la pell desfeta. Aquesta vegada Cervera s'havia entestat a

creuar els hipotètics trenta quilòmetres que separen la platja Shakespeare de Dover i el cap Grisnes, a França. Davant de tanta feina, sembla que el nadador hagi de portar un equip complicat. «Només portava el banyador, les ulleres, la gorra i el rellotge», afirma mentre rectifica de seguida la relació de les seves eines: «al Canal de la Mànega portava sis gorges, pel fred que feia».

El sistema

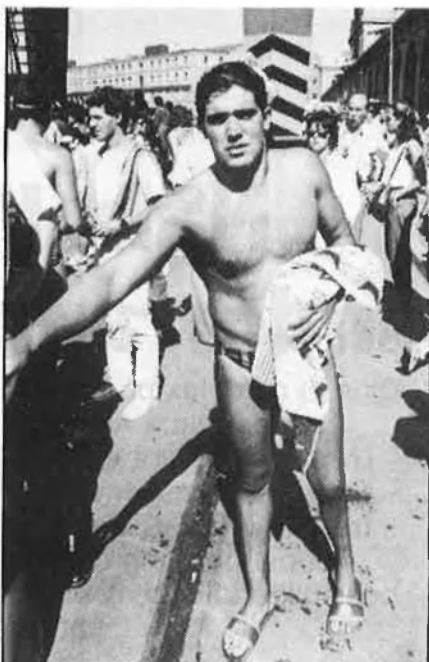
El filòsof Bertrand Russell deia que la clau de l'èxit es resumeix en una paraula, repetida tres vegades: treball, treball, treball. Jordi Cervera no ha llegit Russell, però ha arribat a la mateixa conclusió. «Cada dia m'aixeco a les sis del matí i me'n vaig al Ploms, on nado fins a dos quarts de vuit. Hi torno al migdia i al vespre, després de plegar de la feina. Faig entre deu i quinze mil metres diaris. Quan he de fer una cursa a la mar, nado a la platja de Salou per

acostumar-m'hi. Abans hi anava sol, però, des de fa dos anys, sempre m'acompanya algú, perquè vaig estar a punt que m'atropellés una motora. Tirar-se a les fosques fa respecte».

La preparació física per aquestes proves és indispensable. No es tracta només de suportar hores nadant contracorrent, a baixa temperatura. L'esforç augmenta quan la llengua s'infla quan puguen els gasos de l'estómac, dificultant encara més la respiració. «En la travessia del canal de la Mànega vaig aprendre a reduir aquest problema. Vaig veure com dos olímpics prenién Coca-cola amb llimona i menjaven plàtans al mig de la mar. De tota manera, quan acabes, la llengua es desfà a trossos i et passes quatre o cinc dies amb aquest gust salat a la boca».

De l'Ebre al Nil

Fins a l'any setanta-nou, Cervera era un nadador d'aigua dolça. Aquell any, precisament, va guanyar la baixada del riu Ebre. Mitjançant uns anglesos que el van veure, contactà amb el cònsol italià, que el va invitar a participar en la cursa de Nàpols. «Vaig anar a Itàlia, amb tot pagat.

DOMÈNEC UMBERT

Jordi Cervera, el «menjamilles».

Vaig guanyar la cursa de Bahía a Torre Gàbeta, de la qual encara tinc el rècord d'Europa». Però en aquesta ocasió no l'acompanyaven els dofins, sinó els submarins nord-americans de la base de Gàbeta.

Al cap d'una setmana, Jordi Cervera va fer la seva primera prova llarga, de trenta-quatre quilòmetres: la Capri-Nàpols. El mateix any feia la

primera cursa del canal de Suez. «I des de llavors, no he parat —somriu—. Vaig fer proves al Caire, a Luxor, etc.»

Potser la prova que millor recorda és la cursa del Caire de l'any vuitanta: «La prova consistia a nadar trenta-dos quilòmetres, en un circuit d'un quilòmetre, en el qual vas un quilòmetre riu amunt i un quilòmetre riu avall. Sempre comences pujant i acabes baixant. Llavors, has d'anar costejant la voreta del riu. És molt difícil, perquè has de passar, fins i tot, entre les cadenes de les ancores del vaixells. Allò semblava més aviat el Mississipí, tot ple de vaixells que són cantines i sales de joc.»

En un currículum com el de Jordi Cervera, no hi podia faltar un Guinness: rècord del món de vint-i-quatre hores de remull. Se li va acudir passar-se la nit de l'últim dia de 1980 nadant a la piscina del Ploms. Quan va acabar, l'endemà, havia fer vuitanta-vuit quilòmetres, sis-cents-dotze metres. «Volia prendre xampany, però el metge no em va deixar» —em comenta. Aquesta vegada no hi va estar sol, com a la mar. Dotze mil persones van passar-hi per veure qui era el «menjamilles». □

aviat a les llibreries

JORDI CORNUDELLA

Felí encès

Poesia dels Quaderns Crema, 17

FERRAN TORRENT

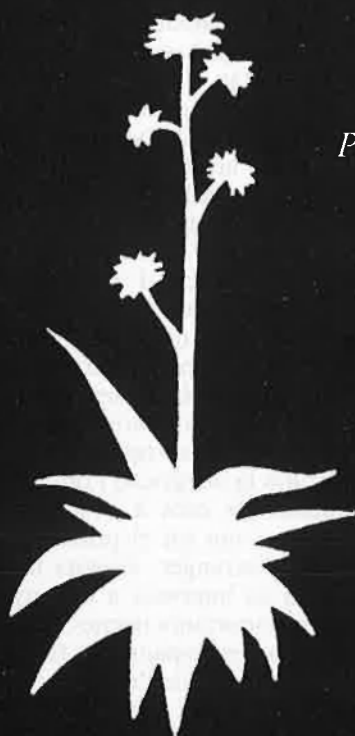
Penja els guants, Butxana

Mínima de butxaca, 19

QUIM MONZÓ

L'illa de Maians

Mínima de butxaca, 18

EDICIONS DELS QUADERNS CREMA

F. Valls i Taberner, 8 - 08006 Barcelona